

[Udenrigsministeren.]

at ville eller kunne acceptere den gamle Regerings Udenrigspolitik⁶⁶.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har formodentlig villet antyde noget lignende, da han i sin Tale i Torsdags foreholdt mig den Erklæring, han som Ministeriets Chef fremsatte den 21. November 1945, om, at det daværende Ministerium fuldt og helt vedkendte sig den nationale Selvbestedelsesret, som fortsat maatte være Grundlaget for Rigets Grænse mod Syd, ligesom det ærede Medlem henviste til den i Aabningstalen den 7. Oktober 1947 indeholdte Udtalelse om, at Ministeriet, der stod paa den nationale Selvbestedelsesrets Grund, nærede det Haab, at Sydslesvigernes Selvbestedelsesret maa blive en Realitet. Det ærede Medlem tilføjede en Passus, som ikke er helt let at blive klog paa, idet han sagde:

„Den højtærede Udenrigsminister er fuldt bekendt med, at Regeringen med Selvbestedelsesretten mente, at det var noget, der hørte Fremtiden til, hvilket for saa vidt ogsaa staar i Noten, at Selvbestedelsesretten ikke kunde blive effektiv, ikke kunde blive en Realitet, medmindre der blev givet en vis Ret til Afstemning. Det er den højtærede Udenrigsminister fuldt ud bekendt med. Ikke desto mindre oplyser han, at det er han Modstander af.“

Jeg vedkender mig nu som før den af det ærede Medlem citerede Programerklæring, hvorefter den nationale Selvbestedelsesret fortsat maa være Grundlaget for Rigets Grænse mod Syd. Og hvad angaar Udtalelsen i den forrige Regerings sidste Programerklæring af 7. Oktober i Aar gaaende ud paa, at Ministeriet nærer det Haab, at Sydslesvigernes Selvbestedelsesret maa blive en Realitet, saa maa jeg sige, at det Haab nærer jeg virkelig stadig. At den nuværende Regering staar paa den nationale Selvbestedelsesrets Grund, er saa klart, at det ikke skulde være nødvendigt at sige det. Den nuværende Regering anerkender lige saa fuldt som den forrige Sydslesvigernes naturlige Selvbestedelsesret. Det staar jo i Oktobernoten, som den højtærede Statsminister i sin Programudtalelse udtrykkeligt har erklæret, at Regeringen holder sig til. Til Overflod har Statsministeren selv bekræftet det i sin Tale i Dag.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at den daværende Regering med Selvbestedelsesretten mente, at det var noget, der hørte Fremtiden til.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem heri. Jeg mener nemlig, som der staar i Oktobernoten og i Memorandummet af 31. Januar 1947, at Stillingen endnu ikke er afklaret, og at kun Tiden kan vise, om det Sindelagsskifte, der har fundet Sted hos mange Sydslesvigere, er af varig Karakter. At Selvbestedelsesretten maa være forankret i en fast og varig national Overbevisning, er der vist Enighed om i saa godt som alle Kredse her i Landet og ogsaa i Sydslesvig, og der er tillige Enighed om, at en saadan Forankring ikke foreligger paa det nuværende Tidspunkt.

Men saa sagde det ærede Medlem endvidere, at Selvbestedelsesretten ikke kunde blive effektiv, ikke kunde blive en Realitet, medmindre der blev givet en vis Ret til Afstemning. Dette paastod det ærede Medlem, at jeg var Modstander af. Jeg er ikke imod, at der gives Sydslesvigerne Ret til Afstemning. Paa ingen Maade. Men det ærede Medlem sigter vist til det samme, som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller berørte, da han sagde, at jeg „jo i sin Tid støttede Tanken om en ved dansk Intervention hjemlet Selvbestedelsesret for Sydslesvig“.

Dette støtter man paa et fortroligt Udkast til en Passus i Forarbejderne til Oktobernoten, et Udkast, man fra Venstres Side har offentliggjort i agitatorisk Øjemed, til Trods for at det kun forelaa til Drøftelse i lukkede Møder.

Da denne Offentliggørelse blev benyttet til en Række voldsomme Angreb paa mig, fremsatte jeg den rent faktiske Oplysning, at dette Afsnit ikke fandtes i det Udkast, jeg oprindeligt forelagde i Ministermøde, men at jeg efter stærke Ønsker fra andre Ministres Side gik med til at lade det komme til Behandling i Nævnet. Naar man nu bebrejder mig, at jeg herved har givet Offentligheden Oplysning om det daværende Ministeriums interne Forhandlinger, maa jeg dog have Lov til at sige, at naar jeg offentlig i Bladene angribes under Benyttelse af et fortroligt Dokument, maa det være min menneskelige Ret i Selvforsvar at give den rent faktiske Oplysning, jeg fremsatte. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen betegnede denne Meddelelse som urigtig, men anførte ikke, paa hvilket Punkt den skulde være forkert. Jeg kan for mit Vedkommende kun erklære, at de Oplysninger, jeg har givet, er i Overensstemmelse med det faktisk passerede.

Der var dengang slet ikke taget Stilling til, paa hvilken Maade man eventuelt